

ERNESTO ROSSI

Τῆς τέχνης τὰ μυστήρια τ' ἀγνὰ καὶ τὰ κρυμμένα,
Καὶ οἱ μεγάλοι λογισμοὶ καὶ τῆς καρδιᾶς τὰ πάθη.
Μαζὶ σου ἐγεννήθηκαν, μεγάλωσαν μ' ἐσένα,
Κὼς οὐτε θεός, οὐτε ἄνθρωπος ἐ τὸν κόσμον τᾶχει μάθει!

*

Νοιώσεις τὸν πόνο ἀλλοιότιχο καὶ ἄλλο δάκρυ χύνεις,
Ἐ τὸ λαμπερὸ τὸ μάτι σου ὁ κόσμος ζωγραφίζεται.
Σὲ ἄλλον κόσμον αἰσθήματα φερόχρυσά μ' ἀφίρεις,
ὅπου ξεχνιέται ὁ λογισμὸς καὶ ἡ καρδιὰ ραγίζεται!

*

Ἡ Μοῖρα σ' ἐθαψίσατε σὲ μαγικὸ παλάτι,
Σὲ βλέπει ἡ τέχνη μὲ κρυφὴ χαρὰ καὶ περηφάνεια
Ξανόγεις κόσμους ἀγνωστούς σὲ καθιέρως τὸ μάτι,
Καὶ πλέκει ἡ Φῆμη ἀμάραντα τῆς Δόξης τὰ στεφάνια!

Γεωργίος Εὐγενής

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸ Θέατρον τοῦ κ. Συγγροῦ ηὐτύχησε μετὰ τὴν δραματικὴν συμμορίαν τοῦ κ. Λασσάλ νὰ φιλοξενήσῃ προχθὲς τὸν μέγαν καλλιτέχνην Ρόσση. Ἐὰν ὑπῆρχε παρ' ἡμῖν ἴχνος καλαισθησίας, τὸ Θέατρον ἔπρεπε νὰ ἦτο πλήρες, ἵνα ἀποθαυμάσῃ τὴν τέχνην τοῦ διασέμου ὑποκριτοῦ καὶ ὡς εἰς ἄνθρωπος νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ συγκινηθῇ, νὰ γελάσῃ, νὰ κλαύσῃ παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει, φαίνεται, οὐδὲ τοσαύτη καλαισθησία, καὶ τὸ Θέατρον παρίστα ὅψιν παγετώδη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως, τῶν θεατῶν καθημένων ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς ἐὰν ἐξετελοῦντο γυμνάσιαι ἀραιᾶς τάξεως.

*

Ἐὰν εἶχε προκηρυχθῇ ὁ Ἀμιέτος ἢ ὁ Ὀθέλλος ὑπὸ τοῦ κ. Ταβουλάρη ἢ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, βεβαίως τὸ φιλόμουσον κοινὸν θὰ ἦτο μᾶλλον συμπεπυκνωμένον, ἴσως διότι θὰ ἤκουε περισσοτέρας φωνᾶς καὶ τὸ θέαμα θὰ ἦτο ὀλίγον εὐθηνότερον. Ἀλλὰ ποῦ ὁ δυστυχὴς Ρόσσης νὰ γνωρίζῃ, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σοφοκλέους καὶ τὰ δράματα ἐξετάζονται ὑπὸ ἑποφιν οἰκονομίας, ὅπως τὰ χρόμματα καὶ τὰ τεῦτλα καὶ ὅτι εἰς κοινὸς ταχυδακτυλουργὸς δύναται νὰ προσελκύσῃ ἀπείρως περισσότερον κόσμον ἑνὸς καλλιτέχνου, ἀρκεῖ ὁ πρῶτος νὰ ὑπόσχεται τὸ θέαμα ἀντὶ μιᾶς ἢ δύο δραχμῶν εὐθηνότερον.

*

Ἐὰν ὡς Ὀθέλλος ὁ Ρόσσης εἶνε τέλειος, ὡς Ἀμιέτ παρουσιάζει ἐλλείψεις, αἵτινες εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς σεβασμίας ἡλικίας, ἣν διατρέχει ὁ θαυμαστὸς ὑποκριτής. Τὰ ἐξήκοντα ἔτη δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὴν φωνὴν του νὰ ἔχῃ τὸν χρωματισμόν, τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη ὁ Σαίξπηρ διὰ τὸν νεαρόν του πρίγκιπα καὶ βεβαίως ὁ δεινὸς συγγραφεὺς οὐδὲ κατὰ διάνοιαν θὰ εἶχε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν τὸν ἥρωά του. . . ὀλίγον προγαστορά. Ἀλλ' αὐταὶ βεβαίως αἱ ἐλλείψεις δὲν παρεκίνησαν τοὺς ἀγαθοὺς ἄστούς νὰ μὴ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ θέατρον.

*

Τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ θεάσου δὲν ἀποτελοῦσιν ἅπαντα ὑποφερτὴν ἀναλογίαν μὲ τὸν πρωταγωνιστήν, ἀλλ' ὅπως

δήποτε ἡμεῖς ἐσχηματίσαμεν πεποιθήσιν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ διδάξωσιν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας τοὺς ἡμετέρους πρωταγωνιστάς.

*

Καὶ εἰς διάλογος χαρακτηριστικὸς, ὅστις ἠκούσθη παρὰ πλεύρως μου μετὰ τοῦ μικροῦ Τάκη καὶ τοῦ πατρὸς του κατὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν.

— Γιατί, μπαμπά, πεθαίνει τώρα;

— Δὲν θέλει νὰ βλέπῃ, παιδί μου, τέτοιο ἄκροατήριον.

Ὁ γιὸς πρὸς τοὺς γονεῖς

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

Εἰς τῆς Λέσχης μας τὸ μπάλλο,
Ἐτρεξαν προχθὲς πολλοί,
Κ' ἔβλεπες κατὰ μεγάλο,
Νὰ σοῦ κάνουν ... οἱ τρελλοὶ!!

Καὶ σοῦ εἶχαν κατὰ μοῦρες
Μὲ τὸ κλάκ εἰς τὸ κεφάλι,
Ποδπαῖρνες καρικοῦρες
Ὅπως τῶς καθεὶς βάλῃ.

Τὴ ταβέρνα τοὺς ἀφῆκαν,
Κ' ἐφορέσαν βελάδα,
Καὶ στήν ἀμαξάν ἐμπήκαν,
Νὰ τιμήσουν τὴν Ἑλλάδα.

(Ἐκ Σύρου).

Μὰ γι' αὐτοὺς τὸ χορὸ,
Γιὰ τὸ κλάκ καὶ τῆς βελάδας,
Πείνασαν πολλοί, θαρρῶ,
Ὅς ὀλίγαις ἐβδομάδες!

Τζιτζικας

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΥ — Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 89

Μὲ ποιὸ τοῦ νοῦ καὶ τ' Ἀπριλίου λουλουδι
νὰ πλέξω τῆς αὐγῆς σὰς τὸ τραγουδι;
Ποιοὶ στίχοι θαῦγουν τόσο ζηλευμένοι
καὶ ὅσων τὰ στέφανά σὰς ταιριασμένοι;
Μ' ὅσα προβάλλει ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ
καὶ μ' ὅλο τοῦ Μαγιοῦ τὸ χαμογέλιο,
οὔτε σταλὶὰ δὲν θάχυνε εὐωδιὰ
ἐς ὅση σκορπᾷ τοῦ βίου σὰς τὸ βαγγέλιο.
Ἐ τοῦ γάμου σὰς τὸ λατρευμένο χτίριο
ὅλη τὴ δρόσο τῆς χαρᾶς ἐκλείστε,
γῆ καὶ οὐρανὸς, τῆς ποιήσεως τὸ μυστήριον,
καὶ γύρο σὰς μύρια ἀντηχοῦν: Νὰ ζῆστε!

Ι. Γ. Τσακασιάνος

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Φ. α ν τ . . η. Εἶνε πολὺ προσωπικὸν καὶ ἐπομένως ξένον διὰ τὸ «Ἀστυ». — Τζιτζικας. Σύρον. Τὸ πρῶτον ἀποσταλὲν δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ δὲν ἀφίκατο αὐτόθι, τὸ δεύτερον, ὡς βλέπετε, δημοσιεύομεν. Διηγούμεθα καὶ ἄλλα ἐκ Σύρου, ἀλλ' ὅπου δύο ὅρους, νὰ εἶνε σύντομα καὶ ἐπὶκαιρα. — Κ. Ρ. Ἐ ν τ α ὕ θ α. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ προτείνωμεν διαγώνισμα περὶ τοῦ καταλληλοτέρου ὀνόματος.

ΣΗΜΑΙΑ

Ἐφημερίς εἰς μέγα σχῆμα ἀντὶ 5 λεπτῶν.

Τὸ πρόγραμμά της εἶνε διὰ τηλεγραφημάτων νὰ ἔχῃ ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ἐξωτερικὰ γεγονότα καὶ διὰ συντάξεως καταλλήλου ν' ἀντικαταπρίξῃ ὅλην τὴν παρ' ἡμῖν πολιτικὴν, φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν.

Ἐκδίδεται σήμερον

Ο ΡΩΜΗΟΣ

Θὰ ἐκδοθῇ σήμερον μ. μ. ἀφιερωμένος ὁλόκληρος εἰς τὰς ἐορτάς τῆς Σύρου.